

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl v hlavním líčení konaném dne 19. května 2010 v senátě složeném z předsedy Mgr. Pavla Plcha a přísedících Jany Zatloukalové a Karla Gottharda, t a k t o :

Obžalovaný

MUDr. [REDACTED],

nar. [REDACTED], lékař, bytem [REDACTED]

j e v i n e n,

že

dne 19.6.2009 kolem 12:00 hod. v [REDACTED] ve své soukromé gynekologické ordinaci, při vaginálním vyšetření pacientky [REDACTED] nar. [REDACTED], která ležela na gynekologickém křesle, jí dvakrát zasunul svůj penis do pochvy, aniž poškozená takové jednání očekávala a mohla se bránit a když s tímto vyjádřila svůj nesouhlas, obviněný svého jednání zanechal,

t e d y jinému způsobil vážnou újmu na právech tím, že uvedl někoho v omyl,

č í m ž s p á c h a l

trestný čin poškozování cizích práv podle § 209 odst.1 tr. zákona

a o d s u z u j e s e

podle § 209 odst. 1 tr. zákona k peněžitému trestu ve výši **padesát tisíc (50.000,-) Kč**, přičemž se obžalovanému povoluje zaplatit ho ve dvou splátkách ve výši 25.000,- Kč měsíčně splatných do každého 15. dne v měsíci počínaje měsícem následujícím po právní moci tohoto rozsudku.

Pro případ, že by uložený peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, se podle § 54 odst. 3 tr. zákona stanovuje náhradní trest odnětí svobody v trvání **o s m (8) měsíců**.

Podle § 49 odst. 1 tr. zákona a § 50 odst. 1 tr. zákona se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání a povolání ve zdravotnictví na **j e d e n a p ů l /1,5/ roku**.

O d ů v o d n ě n í

Z důkazů provedených v hlavním líčení vzal soud za prokázaný skutkový děj tak, jak je uvedeno výrokové části tohoto rozsudku. Vycházel přitom z důkazní situace, kdy obžaloba byla podložena jediným přímým usvědčujícím důkazem, a to výpovědí poškozené, podle níž skutkový děj proběhl tak, jak je uvedeno ve skutkové větě výrokové části rozsudku. Proti této výpovědi stála výpověď obžalovaného jakožto druhý a poslední přímý důkaz, přičemž obžalovaný se hájil tím, že jednání, z něhož byl obviněn, se nedopustil. Úkolem soudu byl proto vyhodnotit, která z obou verzí je pravděpodobnější, v úvahu vzal přitom i nepřímé důkazy, které byly v hlavním líčení provedeny. Předně je třeba říci, že poškozená líčila průběh skutkového děje od počátku trestního stíhání stejně, její obecná věrohodnost byla kladně hodnocena i příbrným soudním znalcem, který stejně jako senát nezvedal žádný motiv proto, aby poškozená si celou událost vymyslela a obžalovaného křivě obvinila. Důvěryhodnost její výpovědi významně zvyšuje fakt, že nepopisovala žádné násilné nebo dlouhotrvající jednání obžalovaného, což by pravděpodobně učinila, pokud by si celou událost vymyslela v úmyslu nějak obžalovanému uškodit, jak se snaží tvrdit obžalovaný. V takovém případě by bylo logické, že poškozená by z nějaké neznámé pomstychtivosti nebo snahy obžalovanému co nejvíce uškodit, obžalovaného vylíčila podstatně závažněji, avšak nic takového se nestalo a ona uvedla jen takový skutkový děj, který nelze – jak bude níže zdůvodněno – považovat ani za znásilnění. Poškozená navíc ani předtím neoznámila nevhodné chování obžalovaného, kdy jí měl olíznout vagínu, a ani po zasunutí penisu trestní oznámení na obžalovaného podávat nechtěla, učinila tak až pod nátlakem své matky a přítele. Z podaného oznámení nic nezískala, jen znamenalo pro ni velmi stresující následky, jako několik výslechů na policii a

následně i u soudu, rozebrání nepříjemně intimních detailů a nechtěnou negativní „popularitu“ vyvolanou sdělovacími prostředky. Pokud by opravdu vše jen fabulovala, pak by zcela jistě nepustila svého přítele [REDAKCE], aby okamžitě kontaktoval obžalovaného, přičemž vykopnutí dveří a následný vstup do jeho ordinace přinesl jejímu příteli jen trestní stíhání a nakonec i odsouzení. Ostatně obžalovaný ani netvrdil, že by se poškozená nějak snažila z dané situace jakkoliv získat nějaký prospěch nebo že by s ní měl nějaký konflikt, který by mohl odůvodňovat její motiv nějak mu škodit. Naopak, poškozená od něj dostávala zdarma antikoncepci a on jí tuto antikoncepci opět daroval i v předmětný den, dokonce až po ukončení celého incidentu. Obžalovaný v rámci své obhajoby poukazoval dále na skutečnost, že poškozená neoznámila jí tvrzené olíznutí vagíny z minulosti a olíznutí bradavky před zasunutím jeho penisu, což podle názoru obžalovaného prokazuje její nevěrohodnost. K tomuto se vyjádřil příbraný soudní znalec dr. Hubálek, který tuto reakci vysvětlil jako přirozenou pro ženu, která je relativně mladá, nezralá, nezkušená a nepříliš inteligentní. Uvedl že ona obžalovaného považoval za dobrého lékaře a onen incident nevyhodnotila natolik závažně, aby kvůli tomu změnila lékaře. Znalec také uvedl, že v sexuálním prožívání ženy je velice důležitý kontakt penisu v genitálu. Toto je ženou vnímáno jako sexuální styk a dotyk na prsou je pro ni méně podstatným. Zasunutí penisu bylo proto poškozenou vnímáno jako mnohem závažnější překročení hranice než jen orální kontakt. Z viktimologického hlediska znalec hodnotí chování poškozené po incidentu jako velmi věrohodné a zcela typické, zejména proto, že ona sama nechtěla věc vůbec oznámit na policii. Soudní znalec nenalezl žádný motiv pro křivé obvinění poškozené vůči obžalovanému. V souladu se zásadou bezprostřednosti a ústnosti senát zhodnotil její vystoupení v hlavním líčení jako zcela spontánní a důvěryhodné, poškozená se v průběhu hlavního líčení při vyvolávání si onoho děje rozplakala a bylo zcela zjevné, že prožitá událost i s odstupem doby je pro ni dosti traumatizujícím jevem, který jí sice pro další život nezasáhl příliš negativně, nicméně vzpomínka na něj je pro ni značně nepříjemná. Působila naprosto skromným až bázlivým dojmem, rozhodně nikoliv jako člověk, který vykonává svou uměle vykonstruovanou pomstu na obžalovaném a kterého uspokojuje již jen postavení obžalovaného před soud. Nota bene nechtěla obžalovaného ani potkat a na její žádost bylo proto hlavní líčení konáno tak, aby se s obžalovaným nesešla tváří v tvář. Bylo zcela zjevné, že za vyvolávání intimních detailů z její pohlavní sféry se stydí a velmi nepříjemně prožívá opětovnou vzpomínku na události předmětného dne. Ze všech těchto skutečností a v jejich souhrnu senát dovodil, že výpověď poškozené je pravdivá a že popisuje událost, která se skutečně stala.

Obžalovaný v rámci své obhajoby se snažil několika tvrzeními zpochybnit věrohodnost výpovědi poškozené, což ovšem bylo dalším provedeným dokazováním vyvráceno. Obžalovaný tak tvrdil, že v důsledku své postavy, kdy poškozená je velmi štíhlá mladá žena dosud nerodivší, s velmi úzkým poševním vchodem a bylo z technického hlediska téměř nemožné zasunout penis do její vagíny tak, jak popisuje poškozená. Uvedl také, že konstrukce vyšetřovacího křesla v gynekologické ordinaci téměř znemožňuje průnik penisu do vagíny ženy. Toto jeho tvrzení senát považuje za naprosto nevěrohodné, vzal přitom v úvahu, že vyšetřovací křeslo v gynekologické ambulanci je konstruováno k vyšetřování logicky více než cokoli jiného přesně obráceně, tedy aby umožňoval ošetřujícímu lékaři snadný průnik do vyšetřované ženy vagínou. Navíc těsně před průnikem

penisu do vagíny nepoškozené obžalovaný zaváděl vyšetřovací nástroje a své prsty, z čehož senát jednoznačně dovodil, že její vagína byla prostupná a zasunutí penisu možné bylo, což jednoznačně potvrdil i soudní znalec PhDr. Slavomil Hubálek, který byl sice přibrán jako psycholog pro posouzení obecné věrohodnosti výpovědi poškozené, kterou navíc hodnotí jako věrohodnou, nicméně je desítky let znalcem také v oboru sexuologie a k tomuto tvrzení obžalovaného se k jeho námitce vyjádřil. Dalším způsobem, který obžalovaný ve snaze znevěrohodnit tvrzení poškozené, bylo poukazování na to, že on znal její zdravotní stav, přičemž uváděl, že ona byla vysoce riziková z pohledu přenosu pohlavních chorob, měla hnisavé zánětlivé výtoky, a tedy pod vlivem vědomosti těchto faktů by bylo nepravděpodobné, aby takto informovaný lékař riskoval přenos nákazy na sebe. Toto jeho tvrzení se prokázalo jako nepravdivé, a to zejména konstatovanou lékařskou dokumentací poškozené a také výsledkem nové ošetřující gynekoložky poškozené – svědkyně MUDr. [REDAKCE], která jednoznačně potvrdila, že minimálně v den spáchání trestného činu v takovém stavu poškozená v žádném případě nebyla a její nález byl normální. Tento fakt byl potvrzen také dalším ženským lékařem několik hodin po spáchání trestného činu, kdy se poškozená podrobila gynekologické prohlídce a odběru DNA.

Právě samotná problematika nenalezení DNA obžalovaného v pochvě poškozené byla jedním ze stěžejních bodů obhajoby obžalovaného proti vznesenému obvinění. Obžalovaný ve své výpovědi tvrdil, že na penisu žaludu jsou zcela atypické kožní buňky, které nazýval dvoustrannou kubickou sliznicí s velkými jádrem a pokud by došlo k zasunutí penisu do pochvy ženy, musely by tam být nalezeny tisíce možná desetitisíce buněk plné jader a DNA a bylo by tak prakticky vyloučeno, aby DNA nebyla nalezena. Tuto skutečnost se snažil vykládat tak, že to jednoznačně svědčí o tom, že skutek z něhož obviněn, se nikdy nestal. Vzhledem k tomu, že tato problematika je vysoce odborná, čehož si byl obžalovaný jistě při jejím vykonstruování vědom, přistoupil předseda senátu k přibrání konzultanta, který by se dokázal tomuto vyjádření tvrzení vyjádřit. Přibral proto jako konzultanta plk. Ing. Romana Hradila, Ph.D., zástupce vedoucího odboru kriminalistických identifikací Kriminalistického ústavu Praha, který ve své písemném vyjádření ze dne 17.5.2010 vyvrátil tvrzení obžalovaného a uvedl, že na žaludu penisu nejsou buňky kubické, ale pokožka neboli epidermis. Pakliže nedošlo k výronu spermatu, mohly v odebraném vzorku být maximálně pouze buňky epidermis, které však na rozdíl od spermií nejsou primárně určeny pro přežití v tak agresivním prostředí, jako je v pochvě. Zpochybnil také vyjádření obžalovaného o tisících až desetitisících těchto buněk při dvojnásobném zasunutí penisu do pochvy. Navíc pro analýzu těchto buněk je podstatný poměr mezi počtem molekul DNA muže a ženy v pochvě, kdy tyto buňky spolu „soutěží“ a i v případě výronu spermatu je tento poměr výrazně vyšší ve prospěch molekul ženské DNA. Toto doplnila i svědkyně [REDAKCE], která prováděla zkoumání předloženého vzorku DNA obžalovaného. Tato svědkyně se s konzultantem shodla, že na žaludu penisu jsou stejné buňky jako na jiných sliznicích a že pokud v pochvě nedojde k ejakulaci, je ženský materiál v takovém nadbytku, že mužská frakce nebývá zjištělná, navíc každý člověk uvolňuje svůj biologický materiál v různé míře. Tedy neprokázání přítomnosti molekul DNA obžalovaného za současných metod vědeckého zkoumání tak v žádném případě

nevyučuje, že penis zasunut do pochvy byl a tím v tomto směru vyvrací obhajobu obžalovaného.

Nepřímým důkazem, který jistým způsobem také svědčí v neprospěch obžalovaného, je skutečnost, že v době vyšetřování poškozené se nemusel obávat prozrazení, k němuž mohlo dojít neočekávaným vstupem jiné osoby do ordinace, neboť jeho ordinační doba končila, zdravotní sestra již v ordinaci nebyla přítomna, neboť ji obžalovaný předtím, a to ještě před vyšetřením poškozené, poslal domů. Jak dále vyplynulo z výpovědi svědkyně [REDAKCE], tato uklízečka vstupovala za účelem úklidu do ordinace obžalovaného až poté, co tato byla již zamčena a lékař opustil své pracoviště.

Chování a vystupování obžalovaného v průběhu hlavního líčení bylo v naprostém kontrastu ke skromnému a nepřeháněnému vystupování poškozené. Obžalovaný, ač ohrožen velmi vysokým trestem odnětím svobody, se na rozdíl od poškozené vyznačoval až nápadně rádoby sebejistým vystupováním, kdy nevhodnými žoviální a expresivními výrazy, za něž byl předsedou senátu napomínán, se vyjadřoval pejorativně ke zdravotnímu stavu poškozené a svými tvrzeními, které se navíc v dalším průběhu hlavního líčení provedeným dokazováním prokázaly jako nepravdivé, se snažil celou událost zlehčit jako bagatelní epizodu. V rámci své obhajoby takto v několika případech zbytečným způsobem atakoval osobu poškozené. Prakticky všechna jeho tvrzení, s nimiž proti poškozené a její věrohodnosti vystoupil, byla provedenými důkazy vyvrácena.

Ze všech těchto důvodů a při porovnání věrohodnosti výpovědí poškozené a obžalovaného, kdy všechny nepřímé důkazy nasvědčují věrohodnosti výpovědí poškozené, vzal senát za základ svých skutkových zjištění výpověď poškozené a výpověď obžalovaného hodnotí jako účelovou, která byla použita pouze za účelem jeho vyvinění. Senát zhodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu dle § 2 odst. 6 tr. řádu a dospěl k závěru, že jednání popsaného ve skutkové větě se obžalovaný dopustil.

Pokud jde o právní kvalifikaci zmíněného skutku, dospěl senát k závěru, že ačkoliv se popsaný skutek stal, je nutno kvalifikovat ho podle jiného ustanovení trestního zákona, než jak bylo učiněno v obžalobě. Státní zástupce spatřuje v popsaném skutku trestný čin znásilnění podle § 241 odst. 1 trestního zákona, neboť podle jeho názoru uvedeným jednáním obžalovaný zneužil bezbrannosti poškozené k souloži. Senát dospěl k závěru, že toto je nesprávná právní kvalifikace daného skutku, a to proto, že nedošlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty daného trestného činu znásilnění, konkrétně v materiálním znaku bezbrannosti. Pojem bezbrannosti je v konstantní judikatuře českých soudů popisován jako stav oběti, ve kterém není s ohledem na okolnosti celého případu schopna projevit svou vůli, pokud jde o pohlavní styk s pachatelem, nebo ve kterém není schopna takovému jednání klást účinný odpor. Stav bezbrannosti se rozlišuje na bezbrannost absolutní neboli celkovou, která je charakterizována celkovou odevzdaností se pachateli bez jakýchkoliv známek projevu vlastní vůle nebo schopnosti na požadavky pachatele jakkoliv reagovat. Zde se jedná o takový stav, kdy oběť se nachází v situaci, kterou sama nevnímá a není tudíž schopna jakéhokoliv vlastního úsudku a tedy ani jakkoliv

ovlivnit jednání pachatele. Jedná se o stav například bezvědomí, mdloby, silného ovlivnění alkoholem nebo jinými drogami, při kterém oběť nevnímá situaci kolem sebe, případy jak hypnotického, hlubokého či umělého spánku, či zbavení vlády sám nad sebou například v důsledku choroby. Tento stav se dá charakterizovat tak že oběť si vůbec neuvědomuje, co se s ním děje, a proto nemůže hodnotit situaci, ve které u ní dochází k pohlavnímu styku s pachatelem. Bezbrannost může být dále charakterizována jako takzvaná psychická bezbrannost, tedy stav kdy oběť sice okolní svět vnímá, avšak její duševní a rozumové schopnosti jsou na takové úrovni, že nedokáže ve své mysli situaci přiměřeně vyhodnotit a vůči paní reagovat. Typicky se jedná například o osoby trpící duševní chorobou či mentálně zaostalé. Vedle této psychické bezbrannosti může nastat i bezbrannost tělesná nebo-li fyzická, kdy oběť sice také vnímá, co se s ní děje, není však schopná se buď vůbec nebo dostatečně účinně bránit. Neboli její fyzický stav - například upoutání na lůžko či vozík, ochrnutí, spoutání, přivázání, vyčerpání či stařecká slabost a podobně - jí neumožňuje pro nedostatek tělesných sil vzdorovat nepřijatelnému chování pachatele.

V případě poškozené ██████████ senát neshledává žádnou ze zmiňovaných forem bezbrannosti. Poškozená byla v ordinaci svého lékaře, která nebyla uzamčena, mohla se v ní svobodně pohybovat, dobrovolně také zaujala obvyklou polohu na vyšetřovacím gynekologickém křesle. Poškozená tak učinila proto, že důvodně věřila vyjádření obžalovaného, že do její pochvy zavede své prsty či vyšetřovací nástroje. Doba, po kterou obžalovaný zasouval svůj penis do její pochvy, byla velmi krátká, neboť dle její výpovědi se tak stalo pouze jednou či 2x. Okamžitě a bezprostředně poté, co zjistila, že místo prstů či vyšetřovacích nástrojů, jejichž zasunutí očekávala a k němuž byla připravena, byl do ní zasunut penis, z tohoto křesla seskočila, aniž by jí v tom bylo obžalovaným jakkoliv bráněno, dala najevo svůj nesouhlas s tímto jednáním, a obžalovaný poté, co zjistil, že poškozená odhalila jeho lest, neměl nejmenší snahu v tomto jednání nadále pokračovat. Jinými slovy schopnost poškozené vnímat svět kolem sebe a to, co se s ní děje, byla plně zachována a ona jen důvodně očekávala obvyklé gynekologické vyšetření, stejně tak vnímala, že je do ní zasunut penis, a byla schopná okamžitě oddálením se od obžalovaného a seskočením z křesla účinně v dalším jednání, s nímž nesouhlasila, obžalovanému zabránit. Za těchto okolností nelze v žádném případě hovořit o stavu jakékoliv bezbrannosti poškozené. Dané jednání obžalovaného však naplňuje všechny znaky skutkové podstaty jiného trestného činu, a to trestného činu poškozování cizích práv podle § 209 odst. 1 trestního zákona, který obžalovaný svým jednáním spáchal. On totiž uvedl poškozenou v omyl, aby jí způsobil vážnou újmu na jejích právech. V omyl ji uvedl tak, že zneužil její důvěry, kdy ona od něj jako od svého ženského lékaře očekávala obvyklý postup, tedy takový, že lékař pacientku vyšetřuje buď to svými prsty či k tomu určenými nástroji. V tomto pochopitelném a obvyklém očekávání učinila vše, co pacientka obvykle činí, aby zasunutí těchto věcí do své pochvy umožnila - svlékla se, položila se na křeslo a uvolnila poševní svalstvo. V této pozici se přirozeně poněkud styděla a tak detailně nesledovala, co obžalovaný dělá. Obžalovaný však této situace zneužil k tomu, že takto připravenou ženu uvedl v omyl tím, že místo těchto očekávaných věcí do ní zasunul svůj penis. Učinil tak velmi krátce, jednou nebo maximálně 2x, což stačilo k tomu, aby si poškozená jeho podvodné jednání uvědomila a seskočila z křesla. Zde je na místě uvést, že podobně byl v minulosti

soudem posouzen stav, kdy pachatel zneužil omylu ženy, která jej považovala za svého manžela, k souloži, a také tento stav nebyl posouzen jako trestný čin znásilnění, nýbrž pouze jako trestný čin poškození cizích práv. Poškozeným právem je v daném případě právo každého člověka na svobodné rozhodování o svém pohlavním životě, které obžalovaný porušil, přičemž způsob provedení, tedy zasunutí penisu do pochvy poškozené, je nutné hodnotit jako vážnou újmu na tomto právu svobodně rozhodovat o svých pohlavních vztazích, neboť jde o nejdůraznější formu pohlavního styku.

Při rozhodování o druhu a výši trestu vycházel senát z ustanovení § 23 a § 31 tr. zákona a přihlížel ke kritériím uvedeným v § 31 odst. 1 tr. zákona, tedy ke stupni nebezpečnosti činu pro společnost, způsobu provedení a pohnutce, stejně jako k možnosti nápravy a poměrům obžalovaného. Stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného je zvyšován přitěžující okolností spočívající v tom, že trestný čin spáchal se zvláštní lstí, kdy zneužil naprosto důvěry, kterou ženy ke svým gynekologům v jejich ordinacích při vyšetření mají, porušil lékařskou přísahu a svým způsobem lze říci, že znevážil práci ostatních kolegů gynekologů. Povolání lékaře je ve společnosti chápáno jako vysoce prestižní a požívající velké důvěry, této důvěry požívají zejména gynekologové, kterým ženy svěřují záležitosti, které by nikomu jinému nesdělily a právem očekávají, že jejich ženský lékař jim bude všemožně v dané oblasti pomáhat. A právě této vysoké prestiže svého povolání, lékařského prostředí své ordinace a zvýšené důvěry obžalovaný zneužil za účelem uspokojení svého pohlavního pudu naprosto nepřijatelným způsobem. Z jeho vystupování u hlavního líčení je zjevné, že jeho postoj ke spáchání trestného činu na své pacientce, jejíž důvěru zradil, je lhostejný, této se ani neomluvil a svého jednání nijak nelituje. Naopak se snažil již tak nepříjemnou situaci poškozené nedůvodným a nevhodným způsobem ještě zhoršit nepravdivým poukazováním na její údajnou nebezpečnost z hlediska přenosu pohlavních chorob, k čemuž zneužil i znalosti ze zdravotní dokumentace poškozené, které však zcela neobjektivně interpretoval ve snaze poškozenou znevěrohodnit. Na druhé straně senát považuje za polehčující, že obžalovaný před spácháním tohoto trestného činu vedl řádný život, když senát z obsahu rejstříku trestů zjistil, že obžalovaný dosud soudem trestán nebyl. Svého jen krátce trvající jednání okamžitě zanechal hned poté, co jeho lest poškozená prohlédla a jeho jednání naštěstí nemá pro poškozenou dlouhodobější nepříznivé účinky v její psychice, tato vede normální pohlavní život se svým přítelem a obnovuje se také její důvěra v ženského lékaře. Obžalovaný je vzhledem ke svému věku na sklonku obvyklé doby profesní dráhy lékaře a jedná se o jeho první lékařské pochybení. Po zvážení všech těchto okolností má senát v souladu se zásadou přiměřenosti trestních sankcí za to, že naplnění účelu trestu u obžalovaného MUDr. [REDAKCE] lze dosáhnout ještě trestem peněžitým, který s ohledem na obvyklý očekávaný příjem soukromého lékaře uložil v citelné, nikoliv však likvidační výši s povolením dvou splátek a stanovením náhradní trestu odnětí svobody ve výši jedné třetiny zákonné trestní sazby. Vzhledem k tomu, že obžalovaný se jako lékař choval naprosto společensky nepřijatelným a odsouzeníhodným způsobem a jak bylo výše uvedeno, svého postavení lékaře zneužil k usnadnění spáchání trestného činu, pristoupil senát také k uložení trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu zaměstnání a povolání ve zdravotnictví na jeden a půl roku, když tuto dobu vzhledem k vyššímu věku obžalovaného považuje za trest přiměřený provinění obžalovaného.

O nároku poškozené na náhradu škody senát rozhodovat nemohl, když u prvního hlavního líčení přítomný zmocněnec poškozeného sice soudu zaslal písemný požadavek na náhradu škody, nicméně uložení povinnosti k náhradě škody před zahájením dokazování nenavrhl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím soudu zdejšího. Státní zástupce může rozsudek napadnout pro nesprávnost kteréhokoli výroku. Obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo týká. Zúčastněná osoba může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Oprávněná osoba může napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku také proto, že takový výrok nebyl učiněn, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícího rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Z odůvodnění odvolání musí být patrné, které výroky rozsudku napadá, zda výroky o vině, trestu či náhradě škody a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojence, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce. Právo odvolání nepřísluší osobám, které se tohoto práva výslovně vzdaly.

v Mostě 19.5.2010

Mgr. Pavel P l c h, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Alena Holávková